

Лі А.К.

аспірант, ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва НАН України», arthurlee591961@gmail.com

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Анотація. Проаналізовано виконання законів України у сфері інтелектуальної власності. Виявлено проблему суперечності умов виконання законодавства у сфері інтелектуальної власності конституційним нормам. Запропоновано корекцію співвіднесення положень законодавства в сфері інтелектуальної власності і конституційних норм.

Ключові слова: авторське право, суміжні права, інтелектуальна власність, охорона інтелектуальної власності, конституційні норми.

Актуальність проблеми в тому, що після приведення законодавства України до вимог Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом (ЄС) і його державами-членами, з іншої сторони [1] (далі - Угода про Асоціацію), державні механізми незабезпечення виконання законодавства України можуть не дозволити реалізувати цю угоду.

Причини проблем незабезпечення виконання законодавства України у сфері інтелектуальної власності (далі - ІВ) до сьогодні не досліджувалась на належному рівні. Факти незабезпечення, навіть прямого порушення законів України у сфері ІВ, оприлюднюються в засобах масової інформації постійно. Наприклад [2], [3].

Ці, та більшість інших публікацій на тему ІВ наголошують про пряме або опосередковане порушення, органами виконавчої влади Закону України «Про авторське право і суміжні права». Виникла необхідність дослідження питань, які виявляють причини незабезпечення міністерствами та центральними органами виконавчої влади (ЦОВВ) вимог законів України у сфері ІВ, а також пошук шляхів виправлення проблем цієї галузі.

Дослідження дієздатності правових механізмів забезпечення виконання Конституції і законів України органами державної влади у сфері ІВ та з'ясування причин неповної або повної відсутності державної охорони тих прав, що визначені законодавством України та міжнародними договорами і згоду на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Необхідність і обов'язковість наявності окремого центрального органу виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності – «Установи», що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності, однозначно обумовлена тими ж законами України, що визначають і сукупність завдань цього органу - «Про авторське право і суміжні права», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на промислові зразки», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Але такого органу в нашій державі й досі не створено належним чином.

Постановою Кабінету Міністрів України від 19 грудня 2006 р. N 1757 Про затвердження Положення про Міністерство освіти і науки України [4] було встановлено, що МОН є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади із забезпечення реалізації державної політики у сфері освіти, наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності. Повноважень забезпечення реалізації Конституції та законів України у сфері права інтелектуальної власності МОН не отримало. Водночас в Положенні Державного департаменту інтелектуальної власності [5] були закріплені обов'язки реалізації у межах своїх повноважень єдиної економічної і фінансової політики, виконання актів законодавства у сфері права інтелектуальної власності, здійснення систематичного контролю за їх реалізацією, участь у роботі з удосконалення системи обліку, звітності і державної статистики в сфері інтелектуальної власності, розгляд звернень фізичних та юридичних осіб з питань інтелектуальної власності.

ДДІВ трансформувався в Державну службу інтелектуальної власності (ДСІВ), в рамках адміністративної реформи системи центральних органів виконавчої влади, розпочатої в 2010-у році. З Положення про ДСІВ були просто вилучені згадані контрольно-наглядові та регуляторні функції його попередника ДДІВ. В переліку обов'язків ДСІВ залишилися тільки збір коштів за реєстрацію об'єктів права інтелектуальної власності, та внутрішній формальний нагляд за цією процедурою.

Постановою Кабінету Міністрів України №585 від 23 серпня 2016 р. [6] в Україні був ліквідований ЦОВВ - Державна служба інтелектуальної власності, завданням якої була реалізація державної політики в сфері інтелектуальної власності. правонаступником Служби в цій сфері КМУ визначив Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, в положення якого було інтегровано кастровані функції ДСІВ. Мінекономрозвитку також не отримало повноважень забезпечувати реалізацію Конституції і законів України у сфері інтелектуальної власності. Спробуємо явити, що Департамент інтелектуальної власності Мінекономрозвитку почне перевіряти діяльність, наприклад, ДФСУ, Мінекономрозвитку, РНБО, ГПУ, НАБУ, АП тощо, щодо порушення ними прав інтелектуальної власності. Згідно законодавства ніякий департамент, ніякого міністерства не має на це прав. Реалізована імітація бурхливих реформ. Для ринку ІВ в Україні і наближення держави до інтеграції в інтелектуальну економіку знань ЄС ця рокировка нічого не змінила. Не забезпечення виконання Конституції і законів України у сфері ІВ дозволяє наповнювати національний ринок необлікованими нематеріальними активами невідомого походження, які практично є контрабандою, контрафактом або краденим.

Сьогодні по різних органам влади розпорошені функції центрального органу виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності:

1. Мінекономрозвитку передані більшість функцій у сфері права інтелектуальної власності, але практично, це функції патентного відомства, яке воно розділяє з Укрпатентом;

2. Міністерство культури України, згідно свого положення, вживає заходів до забезпечення захисту об'єктів права інтелектуальної власності, реалізації

авторських і суміжних прав з питань, що належать до компетенції Мінкультури. Водночас для реалізації цих завдань, міністерство навіть не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності, з авторського права і суміжних прав;

3. Міністерство освіти і науки України здійснює забезпечення формування та реалізація державної політики у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, трансферу (передачі) технологій, яке не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності;

4. Міністерство аграрної політики та продовольства України забезпечує державну науково-технічну експертизу сортів рослин як об'єктів інтелектуальної власності; сприяє функціонуванню та розвитку ринку сортів рослин, як об'єктів інтелектуальної власності, але не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності;

5. Оцінка майнових прав передана під опіку Фонду державного майна, яке не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності, як наслідок інтелектуальна власність державних підприємств оцінюється в копійки;

6. Бухгалтерський облік об'єктів права інтелектуальної власності (авторських і суміжних прав) і фінансова звітність щодо таких об'єктів передано Міністерству фінансів України, яке не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності;

7. Контроль за бухгалтерським обліком і фінансовою звітністю щодо операцій з об'єктами авторських і суміжних прав, іншими нематеріальними активами покладено на ДФСУ, що також не має у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності;

8. Департаменту організації митного контролю ДФСУ, який зобов'язаний вживати заходів щодо захисту прав інтелектуальної власності у процесі зовнішньоекономічної діяльності, також не призначено у штатному розкладі фахівця з питань інтелектуальної власності;

Більшість непорозумінь, спірних питань та проблем у сфері права інтелектуальної власності лежать саме на стику повноважень різних органів. Закон забороняє цим органам втручатись в діяльність одне одного, оскільки згідно статті 2 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», міністерства діють за принципом єдиноначальності. В Україні відсутній орган, який має можливість комплексно та оперативно реагувати на потреби ринку і координувати діяльність різних профільних структур у сфері інтелектуальної власності.

Через це величезна кількість громадян, юридичних осіб і суб'єктів господарювання нарізно прагне вирішення безлічі питань з права інтелектуальної власності, часом одних і тих же, які виникають в різних галузях господарчої діяльності - освіти, науки, промисловості, винахідництва, імпорту, експорту, логістики, видавництва, торгівлі – словом, скрізь, звертаючись при цьому: до Президента України, Кабміну і Верховної Ради, до міністерств, різноманітних управлінь, міліції, судів, прокуратури, адвокатів, ЗМІ і кого завгодно, не усвідомлюючи, що компетентного органу, який за законом

повинен ці питання вирішувати, в Україні просто немає. Таким чином розпорошується гігантський суспільний ресурс, яким живиться бюрократія.

Без єдиного центрального органу виконавчої влади, який може забезпечити комплексну реалізацію державного регулювання над сферою інтелектуальної власності в Україні ця сфера ніколи не запрацює. Таке завдання спроможний вирішити тільки профільний Комітет з питань інтелектуальної власності підпорядкований безпосередньо Кабінету Міністрів України, який має функції надструктури, на кшталт Державної фіскальної служби.

Пункт 4 ч.1 ст.4 ЗУ «Про авторське право і суміжні права» встановив, що Установа, центральний орган виконавчої влади у сфері інтелектуальної власності: «здійснює контроль за виконанням цього Закону у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України».

Стаття 116 Конституції України [7] встановила суб'єкта, який зобов'язаний забезпечити виконання національного законодавства України і чинних міжнародних договорів, а саме: «Кабінет Міністрів України: 1) забезпечує ... здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів України, актів Президента України».

Стаття 2 ЗУ «Про Кабінет Міністрів України» [8], встановлені ст.116 Конституції України обов'язки Кабміну, перемістила з категорії конституційних **обов'язків** в категорію **завдань**.

Академічний тлумачний словник (1970—1980) [9] визначив, що слово «**ОБОВ'ЯЗОК**» означає: «Те, чого треба беззастережно дотримуватися, що слід безвідмовно виконувати відповідно до вимог суспільства або виходячи з власного сумління.». Слово «**ЗАВДАННЯ**» цей же словник тлумачить так: «1. Наперед визначений, запланований для виконання обсяг роботи... 2. Мета, до якої прагнуть, те, що хочуть здійснити...»

Статтею 2 ЗУ «Про Кабінет Міністрів України» встановлено: «1. До **основних завдань** Кабінету Міністрів України належать:...» Далі за текстом йде **перелік всіх** встановлених ст.116 Конституцією України **конституційних обов'язків** Кабміну. Відбулась підміна суті змісту ст.116 Конституції України. Обов'язки встановлені Конституцією України, у спеціальному законі «Про Кабінет Міністрів України» підмінили завданням. За наслідками невиконання обов'язків настає відповідальність, а за перманентний процес виконання завдання ніякої відповідальності наступити не може.

Статтею 1 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [10] визначено: «1. ... Система центральних органів виконавчої влади є складовою системи органів виконавчої влади, вищим органом якої є Кабінет Міністрів України; 2. Міністерства забезпечують формування та реалізують державну політику в одній чи декількох сферах, інші центральні органи виконавчої влади виконують окремі функції з реалізації державної політики».

Дослідження згаданих нормативних актів виявляє, що Кабмін «*координує роботу міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, які забезпечують ...виконання Конституції та законів України*» (ч.1 ст.21 ЗУ «Про Кабінет Міністрів України»). Обов'язки встановлені ст.116 Конституції України, законом КМУ делегує міністерствам та іншим ЦОВВ. Але ЗУ «Про

центральні органи виконавчої влади» вказав, що міністерства та центральні органи виконавчої влади тільки забезпечують формування та реалізують державну політику в одній чи декількох сферах, виконують окремі функції з реалізації державної політики. **Обов'язок реалізації і забезпечення виконання Конституції та законів України, встановлений ст.116 Конституцією України, випав з обов'язків органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України Міністерства та інші ЦОВВ, а також підпорядковані їм територіальні органи формально не зобов'язані виконувати, не зобов'язані забезпечувати реалізацію та виконання Конституції і законів України.**

Органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень, що передбачені Конституцією та законами України, - вказує ст.19 Конституції України. З причини відсутності в законах України, в положеннях про міністерства, в положеннях про інші органи виконавчої влади обов'язків, вказаних ст.116 Конституції України, функцій реалізації органами влади Конституції і законів України знайти неможливо.

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ (ст.5 Конституції України). Народ здійснює владу через органи державної влади. **Влада Українського народу є первинною і невідчужуваною, а органи державної влади здійснюють владу що походить від народу. Тобто, Кабмін є найнятим Українським Народом суб'єктом, обов'язком якого є виконання і забезпечення реалізації конституційних норм. Згідно чинного закону члени Кабінету Міністрів на пленарному засіданні Верховної Ради України складають таку присягу: «Усвідомлюючи високу відповідальність члена Кабінету Міністрів України, урочисто присягаю на вірність Українському народові. Зобов'язуюся додержуватися Конституції України та законів України, зміцнювати суверенітет і незалежність України, обстоювати права і свободи людини та громадянина, дбати про добробут Українського народу, сталий демократичний розвиток суспільства».** Всупереч змісту ст.5 ст.116 Конституції України цією присягою члени Кабінету Міністрів України зобов'язуються не реалізовувати обов'язки вказані ст.116 Конституції України, а тільки додержуватися Конституції України та законів України.

Академічний тлумачний словник (1970—1980) [11] визначив, що слово «ДОДЕРЖУВАТИ» має кілька значень, одне з них: «здійснювати що-небудь обіцяне, виконувати обіцяне». Слово «ВИКОНУВАТИ» цей же словник тлумачить так: «Здійснювати що-небудь, реалізувати завдання, наказ, задум і т. ін., проводити в життя». Для слова «ЗАБЕЗПЕЧУВАТИ» цей же словник надає три варіанти тлумачення: «1.Постачаючи щось у достатній кількості, задовольняти кого-, що-небудь у якихось потребах. 2. Створювати надійні умови для здійснення чого-небудь; гарантувати щось. 3. Захищати, охороняти кого-, що-небудь від небезпеки.»

Тобто, найбільш точним з точки зору науки і тлумачення змісту слів, для Законів України є використання терміну, встановленого ст.116 Конституції України: «забезпечення виконання», а не «додержання». Закони потрібно виконувати, а не додержуватись. В усіх законах України термін «додержання» потрібно змінити на термін «виконувати і забезпечити виконання». Закон - це

не обіцянки, яких можна додержуватись/недодержуватись. Закон - це встановлене найвищим органом державної влади загальнообов'язкове правило, яке має найвищу юридичну силу. Те, що слід безвідмовно виконувати відповідно до вимог суспільства або виходячи з власного сумління. Трошки «недодержався» не підпадає під відповідальність, а «невиконав і не забезпечив виконання» тягне за собою правові наслідки.

Жодним законом не визначено, що таке «державна політика». Все, що роблять державні органи виконавчої влади, підпадає під визначення «державна політика». Забезпечення і реалізація конституційних прав та свобод людини, встановлених Конституцією і законами України, просто випали із обов'язків КМУ, міністерств і ЦОВВ. Суспільство втратило зв'язок зі своєю Конституцією і законами України на формальному рівні. Підручник «Державна політика» вказує: «Державна політика - це практична діяльність політичних суб'єктів і органів державної влади з реалізації виробленого політичного курсу та досягнення конкретних політичних цілей» [12].

Відповідальності за невиконання і незабезпечення виконання Конституції України та законів України для керівників міністерств і ЦОВВ законодавством також не встановлена, оскільки це не входить в їх обов'язки. Кримінальний Кодекс передбачає покарання за службову недбалість, що завдало істотної шкоди охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих громадян. Від відповідальності за службову недбалість сьогодні, перед пересічними громадянами України, державні службовці застраховані. Їх службовими обов'язками є виконання рішень керівництва, наказів (розпоряджень), доручень. У випадку невиконання доручень керівництва, державного службовця за цією статтею можна притягнути до відповідальності. Органи влади і їх держслужбовці зобов'язані реалізовувати державну політику, а не виконувати і забезпечувати виконання Конституції та законів України. Відповідальності за незабезпечення конституційних прав і свобод громадян України, встановлених законами України, для держслужбовців не передбачено.

У зв'язку із зазначеним, звернення громадян в Україні до органів влади, щодо порушення Конституції і законів України, є безглуздим волянням у пустелі. Повноважень для виконання і забезпечення виконання Конституції та законів України органи влади, посадові особи і депутати не мають. Тож з 17.03.2011 року фактично не має до кого звертатись. Звернення до будь-якого суду з приводу порушення гарантованих Конституцією і законами України прав та свобод також є абсурдним. Всіма законами України встановлено, що органи державної влади зобов'язані реалізовувати державну політику, а не забезпечувати виконання Конституції і законів України. Тож будь який суд буде зобов'язаний визнати, що органи влади діяли адекватно, відповідно до вимог закону. Окрім цього, після внесених змін до Конституції України в редакції Закону № 1401-VIII від 02.06.2016 року: «Суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення» (ч.3 ст.126).

Інтеграція України до внутрішнього ринку ЄС дуже під великим питанням. Скільки б не приймалось законів для реалізації вимог Угоди про Асоціацію, виконувати і забезпечувати виконання цих законів нікого не уповноважено.

При цьому це стосується не тільки сфери ІВ, але й усіх сфер господарської діяльності в Україні. Жоден юридично грамотний міжнародний інвестор не прийде в країну, в якій виконання Конституції і ЗУ «Про інвестиційну діяльність» [13] не реалізує і не забезпечує Кабмін, Міністерства та центральні органи виконавчої влади.

Формально забезпечення виконання Конституції і законів України покладено на місцеві державні адміністрації. Стаття 25 ЗУ «Про місцеві державні адміністрації» [14] встановила: «Місцева державна адміністрація: 1) забезпечує виконання Конституції та законів України, рішень Конституційного Суду України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів державної влади.» Стаття 28 цього ж Закону передбачила правовий механізм реалізації цього завдання: «Для реалізації наданих повноважень місцеві державні адміністрації мають право: проводити перевірки стану додержання Конституції України та законів України, інших актів законодавства органами місцевого самоврядування та їх посадовими особами, керівниками підприємств, установ, організацій, їх філіалів та відділень незалежно від форм власності і підпорядкування по напрямках, визначених статтею 16 цього Закону». Тобто, за змістом цих норм, Конституцію та закони України зобов'язані виконувати органи місцевого самоврядування та суб'єкти господарювання, а місцеві державні адміністрації повинні тільки контролювати їх виконання. Обов'язку виконувати Конституцію, забезпечувати встановлену законами реалізацію прав і свобод людини на органи державної влади, навіть формально законами України не покладено.

Права інтелектуальної власності людини і громадянина цим законом навіть не згадується. І всі «Місцеві державні адміністрації та їх голови при здійсненні своїх повноважень відповідальні перед Кабінетом Міністрів України та підзвітні і підконтрольні йому» (ст.30), тобто зобов'язані забезпечувати державну політику свого керівництва, а не права тих, з чийх податків вони отримують зарплатню.

Законодавча правова система України за змістом своїх правових норм зобов'язує громадян України, органи місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання виконувати вимоги Конституції та законів України. Всі органи виконавчої гілки влади наділені функціями нагляду і часткового контролю, а також зобов'язанням реалізовувати «державну політику». Формального зобов'язання виконувати і реалізовувати вимоги Конституції та закони України на органи виконавчої влади не поширюється.

ЗУ «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 02.06.2016 скасував «нагляд за додержанням прав і свобод людини і громадянина органами виконавчої влади», який був встановлений п.5 ст.121 Конституції України.

Для порівняння адміністративних систем із забезпечення виконання законодавчих актів, варто розглянути, як це відбувається в ЄС. Установчими договорами ЄС контрольні функції за реалізацію національних законів та актів виконавчої влади, особливо в області оподаткування та ретельного контролю за діяльністю фінансових установ, покладається на виконавчу гілку влади кожної

держави-члена. Це зазначено великою кількістю статей Функції контролю для забезпечення належного функціонування та розвитку спільного ринку ЄС покладається на Комісію Європейських співтовариств та Суд Європейського Союзу. Наприклад, в США конституційний контроль за виконанням Конституції і законів США покладено на Верховний суд і судову систему.

Звичайно, Конституція США [15] відображає англосаксонську модель прецедентного права, в якій судові рішення є частиною законодавства держави. Але згадані приклади тільки свідчать про те, що в різних правових системах завжди є відповідальний орган за реалізацією норм Конституції і законів держави. В Україні такий орган задекларований ст.116 Конституції України, але законами на нього не покладено обов'язку реалізації цих вимог.

Відповідальність суддів за ухвалення незаконного судового рішення, що суперечить нормальній реалізації Конституції і законів України, має бути повернуто в Конституцію України. Законом України «Про судоустрій і статус суддів» встановлено: «Суди здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України та на засадах верховенства права». Цю норму можна розуміти і тлумачити так: Тільки здійснення правосуддя має відповідати Конституції і законам України. **Результат і зміст правосуддя** залишились поза межами законодавчого регулювання. Порівняльний аналіз свідчить, що суди США та ЄС своїми рішеннями також приймають участь у забезпеченні виконання законодавчих актів. Цей юридичний факт потрібно закріпити законодавством, доповнивши всі закони України про правосуддя приблизно такою нормою: *«Рішення суду повинно забезпечувати належну реалізацію вимог Конституції і законів України»*. Така норма не тільки не суперечить Конституції України, а навпаки, цементує правову систему держави Україна.

Тільки після компетентного рішення про утворення Установи, яка встановлена законами України про інтелектуальну власність, Кабінет Міністрів України зможе виконати свій обов'язок щодо визначення порядку здійснення контролю за виконанням законів України та всієї сукупності інших нормативно-правових актів у сфері права інтелектуальної власності. Без такого державного регулятора, який би міг в комплексі опікуватись всіма галузями, що охоплює право інтелектуальної власності, разом з обліком і звітністю, всі розмови про упорядкування сфери інтелектуальної власності в Україні є пустопорожньою балаканиною, втратою людської енергії і дорогоцінного, для виходу з економічної кризи, часу.

Список використаних джерел

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони.

2. Українська Правда. Кириленкогейт. Як в Україні легалізуються плагіат і псевдонаука. Тетяна Пархоменко, доктор філософських наук, професор. Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/columns/2016/07/6/214760/>

3. «Годівниці влади: у Азарова дарують мільйони офшорним "авторам"» Сергій Щербина, Українська Правда. Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/articles/2010/11/9/5554856/>.
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 19 грудня 2006 р. N 1757 Про затвердження Положення про Міністерство освіти і науки України
5. Постанова Кабінету Міністрів України від 20 червня 2000 р. N 997 Про затвердження Положення про Державний департамент інтелектуальної власності
6. Постанова Кабінету Міністрів України №585 від 23 серпня 2016 р. Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади державної системи правової охорони інтелектуальної власності
7. Конституція України
8. Закон України «Про Кабінет Міністрів України»
9. Одинадцятитомний «Словник української мови» (або СУМ-11), що його було видано у 1970 — 1980 роках, Академічний тлумачний словник, став першим у історії тлумачним словником української мови. На ньому базуються чи не всі сучасні українські тлумачні словники, зокрема «Великий тлумачний словник сучасної української мови» (ВТССУМ) та оновлений «Словник української мови у 20 томах», публікацію якого розпочала Академія наук України у 2010 році. . Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/zavdannja>
10. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади»
11. Одинадцятитомний «Словник української мови» (або СУМ-11), Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/zavdannja>
12. Державна політика : підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К. : НАДУ, 2014. – 448 с. ISBN 978-966-619-348-6. Режим доступу: http://www.academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Pidruchnuiky_NADU/9fa81bc0-991f-47e7-817d-a853b8627f97.pdf
13. Закон України «Про інвестиційну діяльність»
14. Закон України «Про місцеві державні адміністрації»
15. Конституція США

Li A.K.

PROBLEMS OF IMPLEMENTATION OF THE STATE SYSTEM OF PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS IN UKRAINE

Abstract. The implementation of laws of Ukraine in the field of intellectual property is analyzed. The problem of the contradiction of the implementation of the legislation in the field of intellectual property with the Constitutional norms was revealed. The correction of the correlation of the provisions of the legislation in the field of intellectual property and constitutional norms is proposed.

Key words: copyright, adjacent rights, intellectual property, protection of intellectual property, constitutional norms.